

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๘

เปิดโลกธาตุให้ฟัง

ก่อนจ้งหัน

วันพรุ่งนี้จะเป็นงานใหญ่ที่สุดละ รวมศรัทธาทิ้งหลายที่จะเข้ามาสร้างมหากุศลผลประโยชน์เพื่อยกชาติของตนขึ้นจากหล่มลึกด้วย ยกจิตใจที่ลุ่มจมไปด้วยอำนาจของกิเลสมีความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นต้นด้วย ให้ขึ้นสู่ความกว้างขวาง ไปที่ไหนเย็นตาเย็นใจสบาย อิธ นนุทติ อยู่ในโลกรู้รีนเริงบันเทิง เปจจุ นนุทติ ละโลกรู้รีนเริงบันเทิง ในแดนสวรรค์-พรหมโลก นี่อำนาจแห่งการทำบุญให้ทาน นานๆ จะมีทีหนึ่ง เช่นอย่างงานข้าวเปลือกนี้ก็มีปีละหน

ท่านผู้ใดจะบริจาคมากน้อยให้บริจาคนะ โอกาสนี้มีเท่านั้น อย่าให้กิเลสตามแย่งเอากระเป๋าทิ้งไปหมด แย่งกระเป๋าทิ้งไปชุกไปชอนไว้ทีไหน กลัวจะเปลืองทำเปลืองสิบ ระวังให้ดี กิเลสตัวนี้อยู่ในกระเป๋าทิ้งหลายนั้นแหละ มันออกมาจากหัวใจของคน เลยจะไม่ได้เรื่องได้ราว เขาให้ทานกันกระเทือนทั่วเมืองไทย แต่เราไม่มีอะไรยับๆ เย็บๆ เลย คนนี้เป็นคนอภักพวาสนามาก

เราอยู่ในวงพุทธศาสนา ชาติไทยเป็นชาติของพุทธศาสนา อย่าให้เป็นคนอภักพนะ เราอย่าไปเชื่อผู้ใดยิ่งกว่าองค์ศาสดา พระพุทธเจ้าเลิศเลอทุกพระองค์ๆ ด้วยการบริจาคเป็นอันดับหนึ่งเหมือนกันหมด ท่านจึงยกว่าทานบารมี คือการให้ทานนี้พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ถือเป็นอันดับหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เองเวลาพระพุทธเจ้าเสด็จไปที่ไหน ไม่ว่าเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม แปลงเพศมา นิรมิตมา มาทำบุญให้ทานกับมนุษย์ทั้งหลาย มีอย่างนั้นแหละ

นั่นละอำนาจแห่งการให้ทานของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น เราอย่าให้มีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นอำนาจกวาดไว้หมดๆ บทเวลาตายแล้วเจ้าของก็ไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างทิ้งเกลื่อนอยู่ พอลมหายใจขาดมันมีแต่ความสำคัญเฉยๆ ว่าเรามีนั่นมีนี่ มีสมบัติเงินทองข้าวของ มียศถาบรรดาศักดิ์ชั้นนั้นชั้นนี้ สำคัญตน ตีนลมตีนแล้ง ส่วนจิตใจแห่งผากจากคุณงามความดีทั้งหลาย ไปด้วยความแห่งผาก อยู่ด้วยความทุกข์ความทรมาน ไปภพใดชาติใดกำเนิดใดมีแต่ภพแห่งผากๆ ไฟเผาตัวไปด้วย ไฟบาปไฟกรรมของเจ้าของนั้นแหละ อย่าให้มี นี่แหละเสียงธรรมของพระพุทธเจ้า ให้พากันฟังเอานะ เสียงกิเลสมันมีอยู่ทุกหัวใจคนนั้นแหละ เสียงธรรมมีน้อยมาก ให้พากันจดกันจำเอาไว้

วันพรุ่งนี้จะเป็นวันงานใหญ่โตของเรา ใครมีสมบัติอะไรๆ ก็นำมาบริจาค ด้านวัตถุ ก็คือเพื่อยกชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคง ส่วนด้านนามธรรมคือยกจิตใจของเราให้สูงส่งขึ้นเป็นลำดับจากบุญกุศลที่เราได้บริจาคแล้วนี่นะ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอา ให้ตื่นนะ ดังพระพุทธเจ้าท่านเตือนสัตว์โลกที่มันมัวเมาอยู่ตลอดเวลา ถึงขนาดเตือนกระดูกเอาว่า ท่านกระดูกเอาว่า

โก นุ หาโส กิमानุโท นิจุจํ ปชชลิเต สติ

อนุทธาเรน โอนุทธา ปทีปํ น คเวสธ

ก็เมื่อโลกสันนิวาสนี้ มันร้อนเป็นไฟเป็นไฟทั้งกลางวันกลางคืนตลอดเวลา ด้วยอำนาจแห่งความมืดบอดของกิเลสนั้นละสร้างไฟสร้างไฟแก่เจ้าของ แล้วเธอตลอดยังเปล็ดเปล็นหัวเราะกันได้สบายอยู่เธอ ทำไมไม่เสาะแสวงหาที่พึ่ง ที่พึ่งก็คือบุญกุศลเข้าบรรจุสู่ใจนั่นเอง คนชาติที่พึ่งไปไหนมันไม่มีที่พึ่งนะ พึ่งแต่ว่าชาติที่พึ่ง คือความดีภายในใจชาติเสียอย่างเดียวชาติหมดนะ มีความดีภายในใจแล้วไปอยู่ที่ไหนอดอยากชาติแคลน แต่หัวใจนี้เต็มตันไปด้วยความดี เย็นตลอดนะ

นี่ละสมบัติภายในติดกับตัวเอง สมบัติภายนอกเราก็อาศัยไปชั่วกาลเวลา เราก็รู้จักมัน สมบัติภายนอกเพื่อสิ่งนั้น เพื่อชีวิตจิตใจ สมบัติภายในเพื่อบุญเพื่อกุศลหนุนใจของเรา เราก็อกราบ ผู้ไม่ประมาทยอมทราบดีทั้งสองอย่าง คือสมบัติภายนอก สมบัติภายในเพื่อภายนอก เพื่อภายใน ถ้าคนโง่เท่าไรก็ยิ่งกวาดเข้ามาๆ เอาตั้งแต่สมบัติภายนอกให้มาเป็นสมบัติภายใน มันเป็นไม่ได้ สมบัติภายนอกมันนอกอยู่ตลอดเวลา สมบัติภายในในตลอดเวลา คือบุญกุศลในตลอดเวลา พาผู้บำเพ็ญให้สมมักสมหมายทั่วหน้ากัน ให้พากันจำเอา

วันพรุ่งนี้เป็นวันบำเพ็ญการกุศลอันยิ่งใหญ่ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย การกุศลนี้จะช่วยคนได้ทั้งประเทศเลย เพราะจุดปัจจัยไทยทานที่ท่านทั้งหลายมาบริจาคนี้หลงตาไม่เอาไปไหนเลย พูดได้อย่างเปิดปาก เพราะเราเคยเป็นอย่างนี้มาตลอดแล้ว ได้เท่าไรๆ เพื่อโลกทั้งนั้นๆ เราไม่ได้เพื่อเรา ดูซิอาหารนี้ นั่งอยู่นี้ดูซิอาหารเป็นยังงี้ จะกินให้ตายเดี๋ยวนี้มันก็ตาย ผู้เขาดอดอยากขาดแคลนบกพร่องขาดเงินมีทั่วแผ่นดินไทยเรา ก็ต้องดูกันชิมมนุษย์ อยู่ด้วยกันไม่ดูกันได้อย่างไร คัดซี ฟังเสียงกัน ดูกัน เอาการคิดเรื่องราวของกันและกัน เฉลี่ยเพื่อแผ่ชุ่มเย็นทั่วหน้ากัน นั่นละความสุขอยู่ที่ตรงนั้น จำให้ตื่นนะ เอาละให้พร

หลังจั้งหัน

หลงปลื้ วัดถ้ำผาแดง ถวายทองคำ ๓ กิโล ๙ บาท (สารุ) ดอลลาร์ ๕๗๐ ดอลลาร์ นี่ละน้ำไหลซึมเห็นไหมละ พี่น้องทั้งหลายดูเอาซิ น้ำไหลซึม เราคิดหมดนะเราพูดจริงๆ ตั้งแต่พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินงานการช่วยชาติมานี้ ไม่ว่าจะทางด้านวัตถุ ไม่ว่าจะทางด้าน

นามธรรม เราดำเนินโดยการพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้วก้าวออกๆ ในเจ้าของเองจึงไม่มีข้อตำหนิเจ้าของเลยว่ามีผิดไป พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินไปผิดพลาด ไม่มี เราพูดจริงๆ เราพิจารณาโดยอรรถโดยธรรมเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วออกๆ ไม่ใช่ว่าออกสู่มีสู่หม่านะ อันนี้เราก็พิจารณาแล้ว ทองคำที่มีอยู่ในคลังหลวงเราไม่ได้มากนัก เราจึงเป็นห่วงอันนี้เอง เป็นห่วงพี่น้องลูกหลานชาวไทยเรา จะได้เป็นที่ยึดที่เกาะเป็นที่อบอุ่น เป็นลมหายใจ เป็นเครื่องประกันชาติของเราได้เป็นอย่างดี เราคิดไว้อย่างนั้นนะ

ทองคำที่ได้ในการช่วยชาติก็ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่บกพร่องเลย อันนี้เราก็ชมเชยพี่น้องชาวไทยเราทั้งประเทศ ไม่ว่าจะทองคำ เลยกำหนดๆ ดอลลาร์ก็เลยไป เลยไปโดยลำดับ เหล่านี้เวลารวมมาเฉพาะทองคำได้ตามความมุ่งหมายแล้ว รู้สึกว่ายังว่างอยู่มากทีเดียว ยังบกพร่องอยู่มากในจำนวนคนไทยเราถึง ๖๓ ล้านคนเดี๋ยวนี้นะ กับทองคำที่มีอยู่ในคลังหลวงนั้น ไม่สมดุลกัน ถ้าได้เพิ่มขึ้นอีกแล้วจะค่อยดีขึ้นๆ เพราะฉะนั้นเราถึงได้พาพี่น้องทั้งหลาย จะว่าเหมือนอย่างแต่ก่อนเราไม่พูดเท่านั้นเอง

แต่ก่อนออกศึกรบกับความจนนี้ออกอย่างเด็ดทีเดียว พอเห็นหน้า กระทบนี้มีไหมทองคำ กระทบนี้มีเท่าไรทองคำ ดอลลาร์มีเท่าไร ตีกระทบนั้นตีกระทบนี้แต่ก่อนนะเดี๋ยวนี้นี้ไม่มี ลดยังไงแล้วต้องเป็นลดอย่างนั้นไม่มีสอง พิจารณาเรียบร้อยแล้ว นี่เป็นอันว่าลดแล้วจุดนั้น นี้มีแต่เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันว่า หัวใจของชาติไทยเราคือทองคำ เวลานี้ยังบกพร่องอยู่มากทีเดียวในคลังหลวง จึงได้เรียนพี่น้องทั้งหลาย พร้อมทั้งกระซิบกระซาบด้วย กระซิบกระซาบในนี้แหละ แล้วออกอ้อนด้วย ได้เท่าไรก็เอา จะให้ทูปนั้นทูปนี้เหมือนแต่ก่อนไม่ทำ เพราะอันนี้เป็นประเภทที่ซิมซาบ ตามอัยยาศัย ไม่เหมือนครั้งที่แล้วมานั้น เมืองไทยเราจะจมให้เห็นต่อหน้าต่อตา ต้องเอากันอย่างหนักทีเดียว พอตั้งตัวได้บ้างแล้ว ทีนี้เราก็อยากจะเสริมให้มีกิ่งก้านสาขาดอกใบสวยงามเพิ่มขึ้นอีก ถึงได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

อย่าไปคิดว่าหลวงตาบ้วนนี้รบกวนพี่น้องทั้งหลายนะ เราได้มานี้ก็เพื่อพี่น้องทั้งหลาย เราไม่ได้เอาอะไร อย่างเราหมუნตัวเป็นเกลียวอยู่อย่างนี้ เราไม่เอาอะไรเลยนะท่านทั้งหลาย เชื้อไหม หมุนตัวเป็นเกลียว ตื่นขึ้นมาแล้วเพื่อโลกๆ ไม่มีเวลาเป็นของตัวเองเลย เพื่อโลกทั้งนั้น ช่วยโลกๆ เต็มกำลังความสามารถเรื่อยมาอย่างนี้เราไม่เอาอะไร ฟังให้ชัดเสียนะ นี้เราจวนตายแล้วจะพูดให้ฟังชัดๆ ธรรมะนี้เป็นธรรมะของจริงจากพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมประเภทนี้เอง พูดให้มันยันเลย ของจริงอันเดียวกัน ไม่มีอะไรสูงอะไรต่ำ นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย ไม่มีควมยิ่งหย่อนต่างกันเลย บรรดาธรรมอันนี้ได้สวมเข้าหัวใจใดแล้วเป็นเหมือนกันหมด นั้น จึงไม่มีสูงมีต่ำ

นี่ก็ถอดจากหัวใจสอนพี่น้องทั้งหลาย จวนจะตายแล้วยิ่งหวังพี่น้องทั้งหลายมาก เรื่องตัวเองไม่มี บอกตรงๆ เลยว่าไม่มี ไปเมื่อไรไปได้สบายเราพูดจริงๆ เราไม่ได้ตายแบบยุ่งเหยิงวุ่นวายนะ ถ้าเป็นตามลำพังอัธยาศัยของเราแล้ว พอเห็นกาลอันควรแล้วรีบเข้าร่วมไม่ว่าไหนเราพักที่นั่น จะเป็นท่าไหนก็แล้วแต่ ทำนั่งทำนอนก็แล้วแต่ จิตไม่มีนั่งมีนอน ธรรมชาติที่นั่นไม่มีนั่งมีนอน ดึงออกจากสมมุติคือธาตุคือขันธ ซึ่งเป็นเครื่องวุ่นวายรบกวนอยู่ตลอดเวลา โลกทั้งหลายเขาไม่มากวนเหมือนขันธของเรา กวนเรา ขันธอันนี้กวนตลอด นี่เห็นใหม่ นั่งสักเดี๋ยวก็กเหี้ยมตอกแล้ว นี่ก็จะเหี้ยมตอกให้เห็นว่าไง มันเป็นอย่างนี้ มันปวด อย่างนี้ก็ทนเอา เราก็กทนเอาเพื่อพี่น้องทั้งหลาย ถ้าลำพังเราแล้วอยากฉันก็ฉัน ไม่อยากฉันก็เฉยเลย สบายๆ ไปเลย หยุกยาอย่ามายุ่ง เท่านั้นพอ เราไม่ยุ่งกับอะไร

เพราะฉะนั้นมียุ่งมากๆ เราจึงรำคาญ เพราะเราไม่เคย ตั้งแต่ปฏิบัติมาไม่เคยหนึ่งไม่เคยติดยาม ฟังซินะ พูดแล้วสาธุ แม่พ่อแม่ครูจารย์ ให้พระท่านเอายามาให้เราฉัน เราก็บอกว่าไม่ฉัน อยู่ที่นี่พอดีแล้ว พอดีกับธรรมกับใจพิดกันอยู่ที่นี่ ไม่ได้เอายามาช่วย เอาธรรมช่วย พระท่านก็ถือกลับคืนไป ไม่นานนักท่านมาเอง เรานอนไข้อยู่แคร์เล็กๆ ใช้มาลาเรียเสียด้วย ลูกไม้ขึ้นทั้งวันเลย มากก็ปุ๊บปั๊บ เป็นยังไงท่านวางั้นนะ นี่ยา อย่างนั้นละ น่าคิดนะ นี่ยา ยาเทวดาสู้ไม่ได้ เอ้าฉันลงไปเดี๋ยวนี้หายเลย พอว่าแล้วยื่นเข้ามาเลย เราจะว่าไง ก็ต้องฉัน เป็นของท่านแล้วต้องฉัน

พอท่านบอกว่ายานี้ยาเทวดาสู้ไม่ได้ ฉันเดี๋ยวนี้หายเลย เอ้าฉัน ปุ๊บยื่นเข้ามาพร้อมตกลงเราก็กต้องฉัน พอฉันแล้วท่านไม่เคยถามเลยว่า เป็นยังไงฉันยาแล้ว เราก็กไม่เคยพูดเลย ก็ท่านยิ่งเก่ง รุ้ยิ่งกว่าเราขนาดไหน ไ้เราตัวเท่าหนูไปแข่งท่านได้ยังไง ท่านก็มาอย่างนั้นละ พูดถึงว่าท่านเห็นน้ำใจเราเด็ด พูดง่าย ๆ วางั้น ยาอะไรมาให้ไม่เอาทั้งนั้น เวลามันเกิดมันเกิดมาจากไหน เกิดมาจากนี้ มันจะหายไปไหนไม่หายที่นี้ ไม่หายที่นี้เกิดกับตายมันก็อยู่ด้วยกันแล้ว มันไปด้วยกันได้ แนะ ลงจุดนั้นแล้วจิตมันตั้งเลย

นี่เราพูดถึงเรื่องการฝึกอบรมตน เราฝึกมาขนาดนั้นกว่าจะได้ธรรมมาแจกพี่น้องทั้งหลายนี้ เวลาเราจะเป็นจะตายในภูเขาถูกไหนใครรู้เมื่อไร ทุกข์แสนสาหัสเป็นเวลา ๙ ปี ตั้งแต่ขึ้นเวที ออกจากเรียนแล้วก็เข้าเลย ขึ้นเวทีเลย จากนั้นก็ออกไปหาพ่อแม่ครูจารย์มันท่านก็ชี้ลงเหมือนท่านเอาเรดาร์จับไว้เลย เหนอ ท่านมาอะไร นั้นขึ้นแล้ว ท่านมาหาอรรถาธรรม หามรรคผลนิพพานหรือ ท่านถาม จากนั้นท่านก็ชี้ไปเลย ต้นไม้ภูเขา ดินฟ้าอากาศ ไฟแดดดินลม ในโลกธาตุนี้ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส

กิเลสแท้และมรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่ใจ เอาใจลงให้ดี เวลานี้กิเลสที่นั่นแหละตัวมันปิดมรรคผลนิพพานไว้ไม่ให้เห็น เอาลงตรงนี้ เปิดลงตรงนี้ด้วยจิตตภาวนา อย่าถอย มรรคผลนิพพานไม่ต้องถาม เปิดตรงนี้ให้ได้จะปรากฏขึ้นที่นี้แหละ นั่นท่านพูดอย่างเด็ดทีเดียว

เรียกว่าเอาเรตาร์จับไว้เลย เพราะเราไปด้วยความตั้งใจจริง ๆ มุ่งหวังที่จะให้หลุดพ้นไปนชาตินี้เท่านั้น เราคิดไว้แล้ว แต่ยังมีข้อสงสัยอยู่ เรียนมาเท่าไรก็เรียนมา แต่ความสงสัยยังมี เอ็มมรรคผลนิพพานเป็นยังไงนี่ ยังจะมีอยู่ตามที่ท่านสอนไว้หรือเปล่าน้า

ถ้าหากว่ายังมีอยู่แล้ว มีครูบาอาจารย์องค์ใดซึ่งบอกเราอย่างแน่ชัด แล้วเราจะถวายชีวิตกับศาสนาและครูบาอาจารย์องค์นั้นเลย ไปถึงท่าน ท่านจึงเอาเรตาร์จับเอาละซิ เพราะเรามุ่งอย่างเต็มกำลังความสามารถของเรา ไปแล้วก็ใส่เปรี้ยว ๆ พอได้รับบรรณาการเต็มหัวใจแล้วออกมา เอาละนะที่นี่ นั่นละเรตกรนรททั้งเป็นนะ พอได้รับธรรมจากท่านเต็มหัวใจแล้วที่นี้มาถามตัวเอง เราจะจริงไหมที่นี้ เราหาของจริงแล้วที่นี้มาเจอของจริงอย่างเต็มหัวใจแล้วเราจะจริงไหม ทางนี้ตอบฝังขึ้นมาต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น

เพราะฉะนั้นความเพียรมันถึงหนัก หนักมากจริง ๆ ถ้าพูดถึงเรื่องความเพียรของเรา คิดดูซิก็เคยพูดให้ฟังหลายหนแล้ว ไปบางแห่งเขาได้ดีเพราะประชุมกันมาดูพระองค์นี้ พอดีเพราะประชุม ลูกบ้านมาประชุมเรียบร้อยแล้ว เป็นยังไงท่านทั้งหลายได้เคยเห็นไหม พระองค์นี้มาอยู่กับเราหลายเดือนแล้วไม่เคยเห็นออกมาฉันทันเลย ไม่ทราบว่ามีวันต่อม ๆ มาที่หนึ่งหายเงียบ ๆ อยู่อย่างนี้เป็นประจำ เราก็ไม่เคยเห็น เวลานี้ท่านไม่ตายแล้วหรือ นี่ไม่เห็นออกมาหลายวันแล้วท่านไม่ตายแล้วหรือ ไปดูซิ ถ้าท่านไม่ตายท่านไม่โมโห โทโสอยู่หรือ

ไปดู ผมนี้ไม่ไปละกลัวท่านจะเขกเอา ไปต้องระวังหน่อยนะ พระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดาเป็นมหานะ เตียวไปดีไม่ดีท่านจะเขกเอา พวกญาติโยมเขาก็แตกออกมาหาเรา แห่กันมา มาอะไรละ เขาก็เล่าเรื่องให้ฟัง เล่าเรื่องให้ฟังว่าไม่ตายแล้วหรือ เราก็จับเอาอันนั้น เป็นยังไงตายไหมละ เอ้ ท่านก็ยิ้มแยมแจ่มใส ไม่มโหโทโสอยู่หรือ ท่านไม่เห็นโมโหโทโส ยิ้มแยมแจ่มใส เอาละ ความโมโหโทโสเป็นเรื่องกิเลส เราจะฆ่ากิเลสจะไปหาโมโหโทโสทำไม มีเท่านั้นหรือ มีเท่านั้น ยังไม่ถึงลิบนาที่ไล่แตกฮือเลย อย่างนั้นก็ มี ฟังซิทุกข์หรือไม่ทุกข์

ความตายอยู่กับเจ้าของไม่เห็น เขาต้องมาดูเรา เขาอยู่นอกเขามาดู เรายังไม่รู้ความตายเป็นยังไง นั่นดูซิหนักหรือไม่หนัก ไปที่ไหนความทุกข์ความทรมานนี้เหมือนผ้าขี้ริ้วห่อมูตรห่อคุณนั้นแหละ ไม่ได้มีของดีติดตัวเลย แต่ความมุ่งมั่นแรงที่สุด เต็มเหนี่ยว ๆ เรื่องการเรื่องงานเรื่องอะไรมายุ่งไม่ได้เลย ในระยะ ๙ ปีนั้นไม่มีอะไรเข้ามายุ่งเราได้ ไปคนเดียว ๆ และพ่อแม่ครูจารย์ท่านส่งเสริมเสียด้วย ว่าเราไปคนเดียว ท่านชี้นิ้วเลยสายไปตามเอ้อ พอดีละท่านมหาให้ไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านดูเอาอย่างแรง ท่านไปองค์เดียวแหละ เป็นอย่างนั้นตลอดมา ว่าไปองค์เดียวท่านขึ้นทันทีเลย นอกนั้นไม่เคยได้

ยินนะ จะไปสององค์ไปหาอะไร ไปองค์เดียวนี้ไม่มี ก็มีแต่เรา ท่านเสริมทันทีเลย เพราะท่านเห็นเอาจริงเอาจัง

กลับมาหาท่านเมื่อไรนี้เห็นแต่หนังห่อกระดูกมา คนกำลังหนุ่มน้อย อายุในราว ๓๐ สามสิบกว่า ในระยะนี้แหละ ไปหาท่านตั้งแต่อายุ ๒๗-๒๘ พรรษา ๘ เป็นมหาเปรียญแล้ว ออกปฏิบัติแล้ว จากนั้นเรื่อยไปเลย ความหนักในความพากเพียรเราหนักมากที่สุดแหละ แต่สำคัญที่ใจนี้ไม่มีถอย จะเป็นจะตายก็ไม่ถอย อันนี้ละพาบิกขุไปมาได้ ถ้ากำลังใจเสียอย่างเดียว โอ้ย ลดวงบๆ เลย อันนี้กำลังใจไม่เสีย ถึงอะไรจะหนักขนาดไหนก็ตาม มันไม่ถอยเรื่องกำลังใจ จึงอุทิศสำหรับบิกขุ บิกขุขนาดนั้นละจนกระทั่งวาระสุดท้ายเป็นเวลา ๙ ปีเต็ม จึงได้เปิดพลังของกิเลสพังทลายลงไป เหลือแต่ธรรมธาตุล้วนๆ จ้าขึ้นครอบโลกธาตุ

ธรรมชาตินี้เกิดขึ้นโดยลำพังตนเอง เกิดขึ้นโดยหลักธรรมชาติ ไม่ได้อยู่ในความคาดความคิดความหมายอะไรทั้งนั้น ดันเตาไม่ได้ไม่ถูก พอมันจ้าขึ้นเท่านั้นครอบโลกธาตุไปหมดเลย พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ ช้านะ ให้มันถึงใจที่มันเป็นอัศจรรย์ขึ้นมาได้เคยคิดเมื่อไรเป็นอย่างนั้น เวลาเป็นขึ้นมา เหนอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ นั้น ย้า พระสงฆ์สาวกท่านตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ อย่างที่มันเป็นอยู่ในหัวใจ จากนั้นก็ประมวลลงมา เหนอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง เราเคยคิดเมื่อไร พุทโธ ธัมโม สังโฆ ตัดแนบตั้งแต่วันรู้จักเพียงสภาวะ จนกระทั่งปัจจุบันนั้นพุทโธ ธัมโม สังโฆ ก็ยังติดแนบอยู่ในใจ

พอธรรมชาตินี้ผางขึ้นมาเนี่ยลบหมดเลย หนึ่ง สอง สาม ไม่มี เหลือธรรมชาติดันเดียว เหนอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง มันเป็นอย่างนั้น เราคาดเราคิดไว้เมื่อไร พอจ้าขึ้นมาเท่านั้นอัศจรรย์เกินคาด มองดูโลกนี้เราเคยเกิดเคยตายมาก็กี่ปีกี่กาลปี วันนั้นวันเปิดโลก เปิดชาติเจ้าของเอง เปิดชาติของโลกธาตุนี้ทั่วดินแดนหมด แล้วเทียบกับธรรมชาติดันนี้ นี่ทำให้ท้อใจ จะสอนไปยังไงเมื่อเป็นอย่างนี้ อันนี้กับอันนี้เข้ากันไม่ได้เลยทำไง

นี่พระพุทธเจ้าท้อพระทัย มันวิ่งถึงกันทันทีเลย เพราะมันต่างกันขนาดนั้น จากนั้นมาก็บิกขุมาอย่างนี้ละ หาอยู่ในป่าในเขา เรื่องเพื่อนฝูงส่วนมากมีแต่พระ ติดตาม โอ้ย ไปอยู่ไหนอยู่ไม่ได้นะ อยู่ได้ ๑๔-๑๕ วันรีบย้ายหนี ไม่บอก ชื่อก็ไม่บอก อะไรไม่บอกกลัวพระจะติดตามจะรู้ ไปภาวนาอยู่ในป่าในเขาหาอยู่สบายๆ พอมันถึงขนาดว่าเมื่อสอนไม่ได้แล้วทำยังไง ก็อยู่ไปพอถึงวันตายเท่านั้นก็พอแล้ว มันทำความชวนชวายน้อยจะไม่เอาอะไรเลย อยู่ไปเพียงถึงวันตาย

ที่นี้ก็มึธรรมประเภทหนึ่งขึ้นมาให้มีแก้ไข ธรรมนี้ก็ผิงขึ้นมาอย่างแรงเหมือนกัน นี่ก็ไม่ได้คาดได้หมายนะ ก็เมื่อเราเห็นว่าโลกนี้สุดวิสัยที่จะสอนได้ ที่จะรู้ได้เห็นได้ในธรรมประเภทนี้ แล้วตัวเอชนั้นนะเป็นเทวบุตรเทวดามาจากไหนทำไมถึงรู้ได้เห็นได้ รู้ได้เพราะเหตุใด นี่เหตุใด คำว่าเหตุใดก็เหมือนบันไดพาดขึ้นมามาบ้าน บันไดคือทางก้าวขึ้นมา สายบุญสายกรรมของเราที่เคยทำมามากน้อยนั้นแหละ เป็นสายทางให้พาเราก้าวเดินมา ก้าวเดินมาเรื่อย

พอว่าอย่างนั้นยอมทันทีเลยนะ รู้ได้เพราะเหตุใด เท่านั้นละนะ อ้อ รู้ได้ นั้นทันทียอม เพราะเราเล็งของเราแล้ว บั้นนี้มาจากนั้นจากนี้ถึงนี้บั้น เมื่ออย่างนั้นจะไปปฏิเสธโลกเขาได้ยังไง เขาสร้างคุณงามความดีมาด้วยกันทุกแห่งทุกหน เขาก็ต้องสร้างสายทางของเขา มาเช่นเดียวกัน นี่เพราะเหตุนี้สายทางมีจึงรู้ได้เห็นได้ จึงยอมรับ อ้อ รู้ได้ แม้มันมากก็ได้ นั้นยอมรับเลย ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนปฏิเสธ จะไม่เล่นกับใครเลย หายอยู่ตามป่าตามเขา ป่านนี้คงตายไปนานแล้วแหละถ้าอยู่ลำพังเจ้าของ เดียวนี้ก็มาอยู่อย่างนี้ อยู่ยังไงทรมาณขนาดนี้ จะว่าไง อายุก็ขนาดนี้แล้ว

นี่ก็เราหวังโลกต่างหากนะที่เราอยู่ ลำพังเราไม่ได้ยากอะไรเลย ตายง่าย พูดจริง ๆ เราไม่ยุ่งกับอะไร ตายง่ายที่สุด ถึงเวลาแล้วหรือ ไปที่ไหนเข้าร่วมไม้ชายคาที่ไหนบั้นไปเลย ตัดผิงเท่านั้นพอ ทั้งชั้นนี้ ชั้นนี้เป็นส่วนสมมุติ เวลาสมมุติอยู่ต้องเป็นความกังวลรักษาสมมุติ ให้เข้าระดับเดียวกันกับสมมุติทั้งหลาย เขาก็คนเราก็คน เราเป็นพระ ระเบียบของพระกฎของพระก็เป็นสมมุติอันหนึ่ง ตีตายตัวไว้กับพระ พระต้องปฏิบัติตามหลักของพระไปอย่างนั้นจนกว่าธาตุชั้นนี้จะแตกสลายไป

ส่วนจิตผ่านไปหมด ไม่มีอะไรเหลือ บุญไม่มีบาปไม่มี อาบัติอาจื้ออะไรเป็นสังฆาปาราชิกหมดโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่ขณะจิตผางขึ้นมาเท่านั้น หมดไม่มีอะไรเหลือ เหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด เรียกว่าบาปว่ากรรม อาบัติอาจื้ออะไรก็ตามเป็นสมมุติทั้งหมด อันนั้นผ่านหมดแล้ว ที่นี้เป็นสมมุติอยู่มีอะไรที่จะต้องปฏิบัติ เราก็กต้องปฏิบัติตามสมมุติ โลกเขามีสมมุติยังไง ปฏิบัติกันยังไง เราก็กต้องปฏิบัติตามสมมุติ เพราะอันนี้เป็นสมมุติ สภาพของพระปฏิบัติยังไงก็ปฏิบัติตามพระไปอย่างนั้นแหละ จนกว่าจะสิ้น

ถ้ายังมีชีวิตอยู่การปฏิบัติตนก็ให้เป็นตามแบบตามฉบับเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป สังคมเขายอมรับ เราก็กปฏิบัติแบบนั้น ที่จะปฏิบัติเพราะกลัวเป็นบาปกลัวเป็นบุญ กลัวเป็นสังฆาปาราชิก หมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ มีแต่กิริยาของชั้นนี้ ทำอะไรจะว่าเป็นบุญเป็นบาปก็ไม่มี หมด แต่กิริยาแห่งสมมุตินี้หากเป็นเครื่องทับกันไว้ ไม่ควรไม่ทำ เนอะอย่างนั้นแหละ ถึงจะเป็นบาปไม่เป็นบาปไม่สนใจ ควรหรือไม่ควรเท่านั้นเอง ไม่ควรไม่ทำ ควรแล้วทำตามแบบเดิมที่เคยปฏิบัติมา แต่ก่อนกลัวบาปกลัวกรรม อันนี้ถ้ากลัวหรือไม่กลัวยัง

ละเอียดยกเว้นอีก ถ้าว่ากลัวบาปกลัวกรรมก็กลัวยิ่งกว่าคนทั้งหลายกลัวเสียอีก แน่จะว่า
ไฉน ทั้งๆ ที่ไม่กลัวแต่มันก็กลัวยิ่งกว่าคนทั้งหลายอีก เพราะความละเอียดยกเว้นที่ครอง
ชั้นนี้อยู่ ชั้นนี้ก็ต้องเป็นไปตามอันนั้น

พากันฟังเสีย เราเปิดโลกธาตุให้ฟัง เมื่อชั้นนี้ยังอยู่ในมันกวน พาอยู่พากัน พาขับพา
ถ่าย พาหลับพานอน พาไปมาที่นั่นที่นี้อยู่อย่างนั้น เห็นไหมเหยียดอยู่ที่นี่ ก็พาเหยียด เขา
ไม่เหยียดเราปวดคนเดียวเราก็กะเหยียดคนเดียว รับผิดชอบตัวเองก็อย่างนี้ จะว่าเป็นบาป
เป็นบุญก็ไม่ใช่ ก็รักษาไปตามแบบฉบับของผู้เป็นเจ้าของของชั้นนี้ ใครเป็นก็เหมือนกัน
ลองเป็นดูซิ ถ้าไม่เหยียด ไม่เหยียดเก่งกว่าเรานักเราจะตีเขา มันเก่งนัก พากันเข้าใจนะ

บาป บุญ นรก สวรรค์ สดๆ ร้อนๆ อย่าไปเชื่อผู้ใดนะ ให้เชื่อพระพุทธเจ้าศาสนา
องค์เอก ตรัสไว้แล้วด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่าง สดๆ ร้อนๆ ทุกอย่าง ไม่ว่า
บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน สดๆ ร้อนๆ เหมือนกันหมด ไม่มีว่าเมื่อวาน
วานขึ้น และต่อไปสิ่งเหล่านี้จะถูกกลบล้างหมดไปๆ ไม่มี ลบก็ลบที่กิเลสปิดอยู่ เหมือนน้ำ
อยู่ในสระ ถึงจอกแหวนจะปกคลุมก็ปกคลุม เรื่องจอกเรื่องแหวนปกคลุม แต่น้ำเป็นน้ำ ไม่ได้
สูญน้ำในสระ สูญไปไหน นี่เราเปิดจอกแหวนออกแล้วจ้ำขึ้นมาเลยน้ำในสระ หัวใจอยู่กับ
ธรรม ธรรมอยู่กับหัวใจเป็นอันเดียวกัน

ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ เหล่านี้เราเปิดให้ฟังเสียนะ เปิดให้ฟังตามความสัตย์ความ
จริง เราอยู่ในโลกนี้อยู่เป็นเพียงกิริยาเฉยๆ หัวใจนั้นไม่มี วางไปหมดโลกธาตุนี้ ว่าให้มัน
ชัดๆ ความว่างอันนี้เลยปิดวัตถุทั้งหลายที่ว่ามีหนาแน่นขนาดไหนๆ หมดโดยสิ้นเชิง
อำนาจแห่งความว่างมีอำนาจขนาดไหน มันว่างไปหมดเลยไม่มีอะไรในโลกอันนี้ ชั้นนี้ก็
วางไปแบบเดียวกันกับโลก เพราะจิตว่างเสียอย่างเดียว ดังที่ท่านสอนว่า สุญญิต โลก
อเวกขสุสุข ท่านสอนพระโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญ
เปล่า ถอนอดีตานุทิฎฐิความเห็นเราว่าเขาเสีย แล้วจะฟังข้ามพ้นพญามัจจุราชไปเสียได้
พญามัจจุราชจะตามไม่ทันมองไม่เห็นผู้ที่พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่า

พอโมฆราชพิจารณาอย่างนั้นก็จ้ำขึ้นมาแบบเดียวกัน เป็นชั้นในหัวใจดวงใจเป็น
แบบเดียวกันหมด สดๆ ร้อนๆ อย่าว่าเป็นสมัยพระโมฆราช สมัยนี้ก็เป็นเถอะ เป็นชั้นกับ
ผู้ใดก็จ้ำขึ้นแบบเดียวกันหมด ให้พากันจำ สดๆ ร้อนๆ เราอย่าไปเชื่อผู้ใดนะ ให้เชื่อ
ศาสนา เต็มบ้านเต็มเมืองมีแต่ลากเข็นให้จมลงเท่านั้น ถ้าเชื่อศาสนาขึ้นได้ๆ ไม่มากก็น้อย
ขึ้นได้ จำให้ตึ้นะอันนี้ เอาละพอ

(มูลนิธิหลวงปู่มั่น ลูกศิษย์สวนแสงธรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ บริษัทหมี
เหรียญทอง สมทบสร้างสถานีวิฑูย์ศรีแล้วแต่หลวงตาพิจารณา ถวายหลวงตา
๑๐๐,๐๐๐ บาท) เออ สร้างอะไรก็สร้าง เราเอาเข้าคลังใหญ่หมดละ บัญชีคลังใหญ่ เพราะ

ขาดเงินอะไรก็ต้องเอาจากนั้น เฉลี่ยไปหมด เราจะไปแยกอย่างนั้นไม่ทัน จำไม่ได้นะ ใครเอามาก็รวม ทางไหนบกพร่องก็ดึงอันนี้ออกไปช่วยๆ เพราะเงินเหล่านี้เราไม่ได้เกี่ยวข้องกับมัน เพื่อสงเคราะห์โลก

ลองซังดูซิเมื่อเข้าได้เท่าไรทองคำ มันสามกิโลกว่าแล้ว ธรรมสินีเก่งนะหาทองเก่ง เราสู้ไม่ได้ คือเราสู้เรื่องหาทองเก่งไม่ได้เราก็สู้ทางรับทอง เอามาเท่าไรรับหมดเลย สู้เราไม่ได้ วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ทองคำได้เมื่อเช้านี้ ๓ กิโล ๙ บาท รวมแล้วเป็น ๓ กิโล ๒๓ บาท ๓๘ สตางค์นะ นี่ละค้อยไหลชิมเข้ามาอย่างนี้ เราเป็นห่วงพี่น้องลูกหลานชาวไทยเรามาก ก่อนตายควรจะได้ทองคำฝากพี่น้องทั้งหลายไว้

(มีญาติโยมมาราบถวายทองคำเพิ่มเติม และนำจำนวนทองคำเพิ่ม) วันนี้ได้ ๓ กิโล ๓๑ บาท ๘๘ สตางค์นะ ได้เยอะวันนี้ ให้พระนะ ทองคำประเภทน้ำไหลชิม ได้ตั้งแต่เดือนเมษามาถึงบัดนี้ได้ทองคำ ๖๕ กิโล ๙ บาท ๖๐ สตางค์ (สาธุ)

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz